

Вступ

Сьогодні в світі дуже багато людей називаються християнами. Навіть цілі країни вважають себе християнськими. Наша країна також називається християнською. Більшість людей сьогодні думають, що вони є християнами вже з дитинства, бо народились в християнській сім'ї. Разом з тим, при зустрічах з багатьма такими людьми я впевнився, що зовсім мало хто з них знає, що значить бути християнином. Від того, що людину назвуть лікарем, вона не стане лікарем. Подібно до цього, називатись християнином — це ще не значить бути насправді ним. Дуже важливо особисто кожному зрозуміти, чи ти насправді є християнином, чи тільки називаєшся ним. Єдиним джерелом правдивої інформації з цього питання, яке допоможе нам зрозуміти свій стан перед Богом, є Біблія.

Біблія — є Слово Боже, яке просвітлює наш розум, дає розуміння багатьох духовних істин. Сам Бог навчає людей зі сторінок Біблії: "Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим." (2-е Послання ап. Петра 1,21). Апостол Павло також звертає увагу свого учня Тимофія: "Усе писання Богом натхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності." (2-е Послання ап. Павла до Тимофія 3,16)

Тож і ми звернемося до Біблії щоб дізнатися, що Вона говорить про християн. Коли вістка про Ісуса Христа досягла Антіохії, то багато людей увірували в Нього і навернулись до Господа. Апостол Павло та Варнава, прибувши в Антіохію, зібрались у церкві і навчали багато народу вченню Ісуса Христа. Там вперше "християнами названо учнів". (Дії святих апостолів 11,26) Християнином в Слові Божому називається людина, яка почувши звістку про спасіння через Ісуса Христа, увірвала, навернулася до Господа, отримала прощення гріхів, наповнилась Духом Святим і перебуває в Церкві Христовій, наслідуює Царство Боже.

Така людина отримала від Бога свідчення в своєму серці, що Бог простив її, вона отримала нове життя — життя вічне в Ісусі

Христі, яке наповнює серце і розум новими думками, бажанням творити добрі справи, бути схожими в усьому на Ісуса Христа, свідчити іншим людям про Його любов та милість. Невід'ємним бажанням християнина є читати і слухати Слово Боже, чинити молитви подяки, прохання, прославлення Господа.

Важливо кожному, хто називається християнином перевірити самого себе, чи є він насправді ним, чи отримав він радість прощення і спасіння від гріхів, чи примирився з Господом? А можливо ти просто маєш тільки назву християнин, а живеш звичайним гріховним життям? Апостол Павло писав до Тимофія, що в останні тяжкі часи будуть люди "самолюбні, грошоловні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, — вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися..." (Друге послання ап. Павла до Тимофія 3,25), тобто, люди, які називають себе віруючими християнами, навіть мають вигляд "благочестя", але не мають в собі нічого спільного з Ісусом Христом, з християнством, крім назви та вигляду. Все інше, що наповнює їх серце, розум всі їх думки, бажання, дії свідчать про їх духовний стан грішної не спасенної людини. Нажаль, багато таких людей вважають, що вони на вірній дорозі до Бога. Але вони помиляються. Їх Господь попереджує, що в свій час вони почують від Нього: "...не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від мене всі, хто чинить неправду!" (Євангелія від Луки 13,27).

Але сьогодні Бог ще закликає кожну людину прийти до Нього. Для цього Він приготував єдиний для всіх шлях — це прийняття вірою Ісуса Христа своїм Спасителем і Господом. Цей шлях простий і доступний кожній людині і освітлюється Словом Божим — Біблією. Тож, якщо ти називаєшся християнином, перевірь себе — чи ти є ним насправді.

Ця книга розрахована на читачів, які не байдужі до свого духовного стану, які шукають дорогу до Бога, бажають бути прощеними Ним, отримати звільнення від гріха, примирення з Богом і вічне життя в Ісусі Христі. Вона направляє наш погляд на головну книгу людства — Біблію, де ми можемо знайти всі відповіді на хвилюючі нас питання: як стати християнином, як отримати прощення від Бога, примиритися з Богом і проводити

життя з Ним в мирі на землі і в вічності. Тому, ця книга без Біблії нічого не варта, вона тільки спрямовує нас до Слова Божого і може бути корисною людині на початку шляху до Бога, а далі Дух Святий Сам поведе щиру душу по сторінках Біблії і наставить на всяку істину.

Отче, прости їм, бо не знають, що чинять вони!

Життя людини на протязі всієї історії було нелегким. Сучасні засоби масової інформації переповнені повідомленнями про жорстокість людей один до одного, про насилля, вбивства, розбещеність, крадіжки, зневагу до літніх людей і до людей, які потребують співчуття і допомоги. Тому виникає запитання: "Чому так часто люди жорстоко поведуться з іншими людьми? Звідки стільки зла в серцях людей?"

Звичайно, можна шукати причини в вихованні, в політичній системі, в матеріальному забезпеченні життя людей та ін. Але мені хотілося б поглянути на проблему більш глибоко. Що лежить в основі такої поведінки людини?

Допоможе знайти нам вірну відповідь Біблія. Відомо, що Біблія — це є Слово Боже, через яке Сам Бог відкриває людям правду про створення людини, про гріхопадіння, про спасіння та про майбутнє.

Майже 2000 років тому апостол Павло писав в листі до Римської церкви про подібний стан людини і про причину такого стану: "Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені." (Послання апостола Павла до Римлян 7, 19-20)

Проблема людства в гріхопадінні. Бог не створив людину такою, як ми бачимо: злою, жорстокою, ненависною. Ні, Бог створив людину подібну до Себе: "І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх." (Буття 1,27)

Це було чудове творіння Боже — людина, яка не знала зла, свята, здатна бути в присутності Бога, спілкувалась з Богом.

Перші люди були поміщені Богом в чудовому місці в раю, що в переводі значить "садок". Там Бог забезпечив їх всім необхідним для життя, з'являвся їм і перебував у спілкуванні з ними.

Бог не тільки створив все необхідне для людини, для її радісного життя, Він також попередив про небезпеку, яка може загубити таке життя людини: "Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти помреш!" (Буття 2,17)

Через деякий час ворог Бога (диявол) підступно спокусив перших людей Єву та Адама порушити Божу заповідь. Відбулося те, про що попереджав Бог — людина духовно вмерла для Бога. Гріх відділив людину від Бога, гріх запанував в серці людини.

Ця гріховна природа передається з покоління в покоління: "Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави." (Послання ап. Павла до Римлян 3,23)

Читаючи ці рядки, дехто подумає: "Багато грішних людей навколо, але є й добрі люди і я непоганий, бо не вбив, не вкрав, люди доброї думки про мене, я не грішник." Це думки не від Бога, бо Він говорить: "...всі згрішили." Так, є люди, які дбають про добро, намагаються жити чесно, справедливо. Але це не значить, що в такої людини немає гріха. Якщо чесно піддати аналізу своє життя, то ми згадаємо багато неприємних моментів, яких не хотілося б, щоб вони були. Це можуть бути деякі вчинки, недобрі слова, погані думки, заздрості, гнів, сварки і тому подібне. В одній людини гріховна природа проявляє себе в відкритих грубих гріхах, таких як вбивство, крадіжки, п'янство, перелюб. В інших людей ця природа більше схована, зовні можливо непомітна. Але це не значить, що вона не має гріха, вона не зможе сказати це собі перед Богом. Ісус Христос коли був в тілі на цій землі, мав такий випадок, який підтверджує цю правду. Одного разу до нього привели жінку, яку звинуватили в перелюбі. Закон вимагав смертної кари за такий гріх. І ось книжники і фарисеї, та багато людей навколо чекають, що скаже Ісус Христос. Якщо скаже простити, то порушить Закон, якщо скаже забити, то порушить ті слова прощення і спасіння, які сам проповідував. Але Він — Господь і бачив серця людей, розумів, що вони думають і відповів їм: "Хто з вас без гріха, — нехай перший на неї той каменем кине!" (Євангелія від Івана 8,7)

Чи знайшовся хоч один без гріха? Ні, почувши це вони відчули докори сумління, і стали один по одному відходити. І залишився

Сам Ісус та жінка. Перед Ісусом було багато різних людей: вчених, вчителів того часу, вихованих в дусі Закону Божого, людей похилого віку і молодих. Не знайшлося жодного, хто б сказав, що він без гріха. Власне сумління докоряє нам за наші гріхи, якщо навіть люди не засуджують їх.

"Тому-то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили" (Послання ап. Павла до Римлян 5.12)

Таким чином, кожна людина ще з народження має гріх, який спонукає людину до гріховних думок, мрій, бажань, слів, дій, вчинків, звичок. Апостол Павло пише, що людина стала рабом гріха. Ісус Христос в Євангелії до Івана говорив: "Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха." (Євангелія від Івана 8,34)

Як важливо лікарю знайти першопричину хвороби, поставити точний її діагноз, щоб призначити ефективне лікування, так важливо кожній людині зрозуміти причину своїх гріховних думок, бажань, дій, вчинків, щоб звільнитися від них.

Гріх — це духовна хвороба людини і вона смертельна. Людина, яка щиро бажає звільнитися від гріха, шукає шляхи і методи для здійснення цієї мети. Але вона скоро зрозуміє, що сама не в силах зробити це. Подібно, як апостол Павло зрозумів це і зізнався: "Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?" (Послання ап. Павла до Римлян 7.24)

В останні хвилини, вмираючи на хресті, Ісус Христос, дивлячись на грішних людей, які розіп'яли його, молився. "Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!" (Євангелія від св. Луки 23,34) Він щиро любив цих людей і розумів, що це гріх, який живе в людині, штовхнув їх на вбивство. Тому Він просив Отця Небесного простити їм цей вчинок. Більше того — всі люди, які зібрались на це видовище, пізніше засудили себе за цей вчинок: "І весь натовп, який зійшовсь на видовище це, як побачив, що сталося, — бив у груди себе та вертався" (Євангелія від Луки 23,48)

Тож причиною зла, жорстокості, ненависті, заздрості, лукавства, зажерливості, є гріх, який відділив людину від Бога. Це головна проблема людства, ради вирішення якої й приходив на землю Син Божий Ісус Христос.

Покайтесь і віруйте в Євангеліє!

В попередньому розділі ми розмірковували як гріх, який заволодів серцями людей настільки, що вони навіть Сина Божого Ісуса Христа піддали жорстоким тортурам та смерті на хресті. За що? За те, що Він творив добро, проповідував милосердя, зцілював хворих, допомагав бідним, втішав знедолених? Офіційно Його звинувачували в тому, що Він називав Себе Сином Божим. (Євангелія від Матвія 26, 63-66) Але Його справи свідчили про те, що це дійсно так. Незважаючи на це, священники засудили Його як такого, хто проявив богозневагу. Будучи окутані гріховним туманом, самі проявили богозневагу до того, кому були призвані служити.

Дивно, але чому Всемогутній Бог допустив таку наругу і несправедливість? До цього часу ми дивились на ці події з людської точки зору. Спробуємо подивитись на ці ж події з Божої сторони. І в цьому нам знову допоможе Слово Боже. Часто люди, намагаючись досягти певної мети, здійснюють ті чи інші дії. Але не враховують одну істину, про яку Бог сказав в книзі пророка Ісаї: "Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки." (Книга пророка Ісаї 55,9)

В книзі "Буття" є цікава історія Йосипа, одного з дванадцяти синів Якова. Це був чудовий, слухняний, працьовитий син. Його любив батько більше від усіх інших синів. Брати за це зненавиділи його і вирішили вбити його. Коли вони пасли отари овець далеко від батька, то схопили Йосипа, зв'язали, та й кинули до ями. Недалеко від них проїжджали купці з іншої країни. Брати вирішили не брати на себе смерть Йосипа і продали його купцям в рабство. Батькові ж сказали, що його роздерли дикі звірі. Йосипу довелося пережити тяжкі роки рабства, ув'язнення на чужині. Брати мали певну мету, здійснили дії, щоб її досягнути. Здавалося б, що все вийшло так як вони хотіли.

Але в Бога були інші плани. Бог не залишав Йосипа ні в ямі, ні у в'язниці. Через деякий час Йосип, по Божій волі, став другою людиною після фараона в Єгипті. Він був розпорядником хлібних запасів в державі. Неврожаї і голод в навколишніх країнах змушували всіх людей іти в Єгипет до Йосипа і купувати хліб. Прийшли і брати. Звісно, вони не впізнали Йосипа, бо пройшло багато часу, він став дорослим. І коли Йосип відкрився братам, то вони зляка-

лись помсти. Йосип заспокоїв їх дивними словами: "А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для виживлення. Бо ось два роки голод на землі, і ще буде п'ять літ... І послав мене Бог перед вами зробити для вас, щоб ви позostались на землі, і щоб утримати для вас при житті велике число спасених. І виходить тепер; — не ви послали мене сюди, але Бог..." (Буття 45,5-8)

Таким чином, задумане зло на Йосипа, Бог повернув на добро цілому народу. Ця історія є чудовий прообраз історії життя Ісуса Христа. Люди задумали зло. Але Бог задумав повернути те на добро всім людям.

Перші люди свідомо допустили в своє життя гріх. Цей гріх переходить з покоління в покоління і ним вражене все людство. Бог попередив людей, що гріх породжує смерть. Всі люди, як носії гріха, також засуджені на смерть, тобто розділення з Богом. Бог справедливий, тому Він повинен виконати Ним же створений закон. Але Бог милосердний, який любить людей, вирішує цю проблему так, щоб було задоволене правосуддя Боже і люди були спасенні. Ісус Христос, Син Божий, приходить на грішну землю в людському тілі, щоб вмерти за гріхи всіх людей, понести кару за людей по закону: "А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками." (Послання апостола Павла до римлян 5,8)

Далі апостол пише, що кров'ю Ісуса Христа ми виправдані, через смерть Його ми примирились з Богом. Там, де здавалося б зло перемогло навіть Сина Божого, розп'явши Його на хресті, Бог бачив інше. Там на хресті Він бачив добровільну жертву Свого Сина, який взяв гріхи всього світу на Себе, правосуддя здійснилось. Милосердя проявилось в тому, що Бог дав достойного заступника нам, щоб Він поніс наше покарання, щоб Він нас виправдав. Свідчення того, що на хресті все це здійснилось насправді — є воскресіння Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа. Воскресіння засвідчило, що Він дійсно Син Божий, безгрішний, бо переміг смерть, що Він віддав Своє Тіло на кару за наші гріхи.

Це є Божа сторона спасіння грішних людей. Син Божий здійснив все для нашого спасіння: Він взяв наші гріхи на Себе, поніс покарання за наші гріхи, виправдав нас Своїм воскресінням, кров'ю Своєю обмив і очистив нас від всякого гріха. Що ж належить робити людині? Як скористатися Божим спасінням?

Відповідь дав Сам Христос: "...Покайтесь і віруйте в Євангелію!" (Євангелія від Марка 1,15)

Здебільшого люди самі намагаються будувати свої шляхи до Бога. Можливо хтось навіть збудував храм, зробив якісь визначні добрі справи, які належно оцінюють люди. Але це увялення хибне. Ми не можемо заслужити спасіння добрими справами, виконанням закону. Важливо не те, що ми зробили для Бога, але те, що, Він зробив для нас. Спасіння — це Божий дар і дається воно кожній людині незалежно від соціального, матеріального, фізичного стану людини. В питанні спасіння всі люди рівні перед Богом: "Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився." (Послання апостола Павла до ефесян 2, 8-9)

Щоб зрозуміти, як ми повинні навертатись до Бога, прочитаємо коротку розповідь про фарисея та митника в Євангелії від Луки (18 розділ з 9 по 14 вірші). Фарисей в своїй молитві засуджував інших людей в їхній гріховності і давав звіт Богу за свої добрі справи, як чоловік праведний (таким він вважав себе). Митник насправді зрозумів, що він грішник, не смів очі звести до неба, бив себе в груди і казав: "Боже, будь милостивий до мене грішного!" Христос сказав, що митник "повернувся до дому свого більш виправданий" ніж фарисей.

Так ось, щоб отримати у Бога прощення гріхів, очищення і спасіння необхідно щиро покаятись перед Ним з вірою. Покаятись — значить визнати себе грішником, просити прощення в Господа за минулі гріхи і спасіння від майбутніх. Цей простий шлях, єдино вірний, лежить в основі християнського віровчення і доступний кожній людині. Багато людей мають фізичні вади і не можуть бути на богослужінні в храмі чи в молитовному домі. Але це не значить, що вони не мають можливості отримати прощення, очищення і спасіння. Люблячий Господь піклується про кожну людину і Він готовий вислухати просту молитву від людини на будь-якому місці.

Жінка з Самарії запитала Христа про місце, де повинні вони поклонятись Богові. Бо самаряни говорили, що потрібно вклонятись на горі в Самарії, а юдеї — що в храмі в Єрусалимі. Христос відповів, що настав час, коли "...богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в дусі та в правді..." на кожному місці. (Євангелія від Івана 4,23)

Нехай Господь допоможе кожному зрозуміти просту істину, що кожен із нас прийшов в цей світ грішним перед Богом, кожен із нас потребує прощення від Бога, очищення від скверни гріха і захисту від гріха в майбутньому. Це можливо отримати тільки шляхом, вказаним Господом: "Покайтесь і віруйте в Євангелію!"

Що значить покаятись?

З попередніх розділів ми дізнались, що кожна людина грішна, що гріх поневолив людей. Гріх розділив людей з Богом. Гріх — це бунт людини проти Бога. Бог засудив гріх як велике зло, яке веде людину до загибелі. Сама людина не може звільнитися від гріха, бо вона продана гріху, поневолена дияволом. Тому Бог, як люблячий Батько, Сам здійснив спасіння для всіх людей через Сина Свого Однородженого — Ісуса Христа. "Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого." (Євангелія від Івана 3, 16-18)

В основі служіння Ісуса Христа та апостолів Церкви завжди лежав заклик до всіх людей покаятись і вірити в Євангелію. Але що означає слово "покаятись"? Що повинна людина зробити, щоб виконати це Боже повеління?

Саме слово покаяння означає повну зміну думок людини про гріх, про себе, про Бога. Це кардинальні духовні зміни всередині людини. Якщо до цього людина безтурботно відносилась до гріха, то тепер вона розуміє, що гріх, який заволодів думками, бажаннями, діями людини — велике зло в очах Господа і веде людину до загибелі. Змінюється точка зору такої людини на гріх, на своє минуле життя, на майбутнє, на вічність, назустріч якій вона йде. Назвемо декілька важливих кроків покаяння.

1. Усвідомлення і визнання гріха. Людина, слухаючи Слово Боже, починає усвідомлювати, що вона дійсно грішна перед Богом. Раніше вона навіть думки такої не допускала, виправдовувала себе, думала і говорила, що вона нічим не гірша від інших, нічо-

го поганого не зробила, не вкрала, не вбила, тобто не грішна. Це загальноприйнята думка людей про себе до покаяння. І ось така людина слухає чи читає Слово Боже, яке відкриває їй правдивий стан її душі. Тепер вона усвідомила і твердо заявляє, що вона була і є грішною, як і всі інші люди. Але те, що всі такі ж грішні вже не заспокоює її, не знімає з неї вини. Коли хвора людина усвідомлює і визнає свою хворобу, то вона звертається до лікаря за допомогою. Гріх — це смертельна духовна хвороба. Коли людина визнає, що вона вражена нею, тоді вона відчуває потребу в допомозі. А допомогти може тільки Господь Ісус Христос.

2.Засудження гріха. Коли ми усвідомили яке велике зло є гріх, що перебуває в нас, ми самі в собі засуджуємо його. Це необхідно зробити при покаянні. Кожна думка, кожна дія, кожне наше бажання повинно бути перевірене і, якщо воно гріховне, то засуджене. "Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б." (1-е Послання ап. Павла до коринтян 11,31) Далі апостол пише, що якщо ми не засуджуємо своїх гріхів, тоді від Господа караємося.

3.Сповідь гріха. Наступним кроком при покаянні є сповідь гріха. Важливо не тільки побачити в собі гріх і засудити його, але і назвати його перед Господом, тобто відкрити його. "Хто ховає провини свої, той не матиме успіху, а хто признається та кидає їх, той буде помилуваний." (Книга приповістей Соломонових 28,13) Щоб Господь простив нам гріхи, треба перед Ним відкрити ці гріхи, назвати їх і просити прощення. Ворог Бога і людини — диявол буде намагатись зашкодити нам це зробити, відвернути нашу увагу від гріха, заспокоїти в тому, що він не зашкодить нам. І все це для того, щоб ми не покаялись перед Богом, не отримали прощення і примирення. Тому людині надзвичайно важко визнати і назвати свої гріхи.

4.Залишення гріхів. Визнавши, засудивши і назвавши гріх перед Богом людина, що кається, залишає гріх. Чудовим прикладом цього є притча про блудного сина. (Євангелія від Луки 15 розділ) Син, який залишив батька, пішов своєю дорогою, жив гріховним життям, розтратив все своє майно, став бідувати, І тоді він спам'ятався і сказав: "Устану і піду я до батька свого, та й скажу йому, що прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе..." Після усвідомлення і визнання свого гріха син не залишається в такому стані, а рішуче встає і іде до батька, залишаючи гріховне життя.

5. Звернення до Бога в молитві. Блудний син не тільки прийняв рішення звернутись до свого батька, а і виконав його. Тобто пішов і сказав батькові: "Прогрішився я, Отче, проти неба та супроти тебе..." Не встиг син сказати батькові все що хотів, як батько вже простив його, прийняв в свої обійми і з радістю повернув у свій дім. Так і Батько Небесний з любов'ю чекає на кожну людину: "Верніться до Мене всім серцем своїм, і постом святим, і плачем та риданням!... і наверніться до Господа, вашого Бога, бо ласкавий Він та милосердний, довготерпеливий та багатомилостивий..." (Кн.пророка Іоїла 2,12-13)

Звернувшись до Господа в покаянні так, як нас навчає Слово Боже, ми отримуємо те, ради чого ми каємося — прощення гріхів. Ми отримуємо прощення не тому, що ми так хочемо, або ми заслужили його, а тому, що нас хоче простити Господь по милості Своєї. Господь побуджує нас до покаяння Духом Святим, щоб ми отримали від Нього прощення наших гріхів.

Щаслива та людина, яка отримала від Бога прощення гріхів, звільнення від тягаря провини. Такою людиною був Давид і він співав з радістю: "Я відкрив Тобі гріх свій, і не сховав був провини своєї. Я сказав був: " Признаюся в проступках своїх перед Господом!" — і провину мого гріха Ти простив." (Псалом 31,5) Нехай Господь допоможе кожному з нас пережити радість прощення гріхів Господом Богом нашим.

Віра

Як ми дізналися раніше, Господь запрошував всіх людей: "...Покайтесь і віруйте в Євангелію!" (Євангелія від Марка 1,15) Що означає слово "покайтесь" ми читали в попередньому розділі. Тепер спробуємо зрозуміти, що означає слово "вірувати".

Кожна людина має свою віру. Ще з дитинства ми віримо в своїх батьків. Діти твердо вірять, що отримують від батьків любов, турботу, їжу, одяг, захист і все інше. Малі діти навіть не розуміють і не знають яким чином батьки здобувають для них все необхідне. Можливо батькам важко вирішувати ці питання, і не завжди вони можуть це вирішити. Але ці обставини не змен-

шують дитячої віри і вони знову і знову звертаються до батька чи мами з вірою, що отримають все необхідне.

Дорослі мають віру в свої можливості, свою силу, талант, професію, в інших людей. В недалекому минулому в нашій країні закликали вірити в "світле майбутнє", тобто в побудову комунізму. Кожна політична сила закликає нас вірити в її програму, лозунги, обіцянки. Більшість людей вірить в те, що є Бог, що був Ісус Христос, що Він помер і воскрес. Але це не є та віра, про яку говорив Ісус Христос. Христос закликає нас мати живу Божу віру. Об'єктом цієї віри є Євангелія, тобто Слово Боже. Таку віру ми отримуємо від Духа Святого, коли наворачтаємося до Бога з покаянням. Коли ми чуємо, що Слово Боже каже, що всі люди згрішили (Послання ап. Павла до римлян 1,3), то той, хто повірив Богу, каже, що він грішник перший. Коли Слово Боже говорить, що кара за гріх смерть і всі люди через гріховність знаходяться під прокляттям і ідуть в погибель, то той, хто повірив Богу, усвідомлює, що він особисто засуджений на смерть.

Коли Слово Боже каже, що Христос помер за грішників, за гріхи всіх людей, щоб вони не загинули, але мали життя вічне (Євангелія від Івана 3,16-18), то той, хто повірив Богу, з радістю сприймає цю звістку і вірить, що він викуплений, за нього покарання поніс Господь. Коли Христос говорить: "Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, — і Я вас заспокою!..." (Євангелія від Матвія 11,28), то той, хто вірує, йде до Нього з покаянням і отримує упевненість в прощенні гріхів і спокій душі. Це перші кроки людини, яка наворачтається до Бога, це перший досвід життя по вірі.

Це настільки проста і доступна віра, що дорослій людині інколи тяжко її зрозуміти. Тому Ісус Христос звертав увагу своїх учнів на дітей, які приходили до Нього і казав: "... коли не наворачтеться, і не станете, як ті діти, — не ввійдете в Царство Небесне!" (Євангелія від Матвія 18,3)

Віра в Бога, відповідно до Євангелії, схожа до дитячої віри в батьків. Це коли людина повністю довіряє Слову Божому і покладає свої надії тільки на Отця Небесного. Після покаяння, примирення з Богом людина має бажання постійно читати Слово Боже, бо вона відкриває там багато обітниць для себе. І знову таки, якщо ми віримо в ці обітници, то отримуємо бажане від Бога.

Жива віра приводить нас до Бога, прощає гріхи, спасає, наповнює новим життям, життям по вірі. Мені доводилось не раз чути

від людей, що вони мають бажання прийти до Господа, звільнитися від гріхів, почати нове життя. Але відразу вони запевняли, що це неможливо для них, що вони не зможуть прожити, забезпечити свою сім'ю, щоб не грішити (тобто не вкрасти, не збрехати, не займатись недозвальною діяльністю). Звичайно, світ жорстокий і Слово Боже каже, що "...весь світ лежить у злі". (1-е Послання ап. Івана 5,19) Але Бог сильний і вірний та праведний, щоб не залишити кожную людину, яка наворачтається до Нього. Бог обіцяє в Своему Слові, що допоможе в будь яких обставинах і в будь який час.

Також знаю багатьох людей, які вірою поклались на Божі обітници і сміливо довірились Господеві. Ні одну таку душу Бог не залишив на самоті з її проблемами. Чудовим доказом цього є життя багатодітних сімей, де віруючі батьки. В цих сім'ях, де виховується 6-10 дітей Бог допомагає забезпечити і матеріальний достаток, і духовний мир, і чудове виховання дітей. Там панує любов, мир, злагода і спокій.

Читаючи Євангелію, ми зустрічаємо багато випадків зцілення хворих людей Ісусом Христом, апостолами та учнями Ісуса Христа. Христос і апостоли підкреслювали, що зцілення відбувалось по вірі тих людей, що звертались до них. "Иди, і як повірив ти, нехай так тобі й станеться!" І тієї ж години одужав слуга його." (Євангелія від Матвія 8,13) Таку відповідь отримав сотник від Ісуса, коли він попросив, щоб Христос сказав слово і його смертельно хворий слуга одужає. Жінка, яка довго хворіла, вірила, якщо доторкнеться хоч до краю одягу Христа, то одужає. В натовпі людей, який супроводжував Христа, вона здійснила своє бажання, ніхто цього навіть не помітив. Але Господь побачив її віру і сказав: "Будь бадьорою, дочко, — твоя віра спасла тебе!" (Євангелія від Матвія 9,22)

Бог не залишає без уваги жодного прояву нашої віри, в будь яких обставинах життя на землі. Але наше земне життя коротке (70-80 років). Воно дане нам Богом, щоб ми наворачнулися до Нього, отримали прощення, примирились з Богом і з Ним проводили потім вічність. Чи задумувались ми над питанням: "Де буде моя душа в вічності?" Якщо земне наше життя коротке, то вічність не має кінця. Душа, яка прийняла вірою Боже спасіння і в мирі з Господом зустрічає перехід у вічність, буде вічно перебувати в Царстві Божому, де вже немає гріха, сліз, горя, хвороб, печалі, а тільки радість і прославлення Господа.

Душа, яка знехтувала Божим закликком до спасіння в цьому житті, йде у вічність в те місце, яке приготоване для диявола і слуг його, де вічні муки і страждання.

Тож скористаймося Божою любов'ю та милістю до нас, поки ще є час і можливість приймемо Його дар — спасіння через покаєння та віру, щоб перебувати з ним в мирі та радості вже в цьому житті, а головне — в вічності.

Нове життя

Наше навернення до Бога і покаєння проходить під впливом Духу Святого. Коли ми даємо місце в нашому серці Святому Духові, то Він народжує нас до нового життя — духовного життя. Наш дух мертвий для Бога, тобто в ньому немає місця для Божого Духу, бо він повністю зайнятий нашими егоїстичними думками, бажаннями, планами. В нашому духовному центрі на першому місці стоїть власна особа. Навколо неї і для неї формуються всі наші життєві плани.

Бог з Його намірами, бажаннями, планами виключений з нашого центру. Він десь далеко і, можливо, інколи згадується, але Він не отримав належного Йому місця в нашому житті. Це і є той гріховний стан природної людини, в якому кожна душа знаходиться від народження. "Бо всі згрішили, і позбавлені Божої Слави." (Послання ап. Павла до римлян 3,23)

І ось настає час покаєння, коли ми свідомо засуджуємо свій гріховний стан, виявляємо бажання, щоб Бог став центром нашого життя, щоб наше "я" підкорилось Богові. Ми звертаємось до Бога з вірою і запрошуємо Його бути не тільки Спасителем, а і нашим Господом. Тобто ми визнаємо Його владу в нашому житті. Тоді Дух Святий наповнює наш дух. Це є друге народження людини, духовне народження згори, тобто від Бога. Про це говорив Ісус Христос Никодиму, начальнику юдейському: "Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: вам необхідно родитись згори." (Євангелія від Івана 3.7) Никодим був релігійним чоловіком, більше того, він був учителем, начальником юдейським. Суспільна наука про виховання людини, передбачає покращення її шляхом навчання певних норм і правил поведінки. В Ізраїлі це

виховання будувалось на вивченні і виконанні Закону Божого. Вчителі точно знали вимоги Божі, гарно навчали народ. Але була одна проблема — вони навіть самі не завжди виконували те, чому навчали інших. Як писав апостол Павло до римської Церкви, бажання робити добро є, але сили для цього немає.

Чи не схожа ця картина на те, що ми спостерігаємо і сьогодні? Вчителі, батьки, старші народу навчають любити, але самі не люблять інших; поважати батьків і старших, а самі не можуть поважати своїх батьків; бути слухняними, а самі не є такими. Причина цього стану одна — гріх, який живе в кожній людині. Виховання не може звільнити людину від гріха. Тому, Ісус Христос засуджує нашу гріховну природу на смерть. В заміну старій природі Він пропонує прийняти нову природу від Духу Святого. Це здійснює Сам Бог. Ми не можемо народити згори самі себе, але ми повинні бажати цього народження, вірити і довірятись Господеві.

Це так важливо — народитися згори від Духу Святого. Без цього жодна людина не може не тільки ввійти, але і побачити Царства Божого. Так сказав Сам Ісус Христос: "... коли хто не родиться з води і Духа, той не може ввійти в Царство Боже." (Євангелія від Івана 3,5) Вода — це Слово Боже. "Він нас породив Словом правди..." (Послання ап. Якова 1, 18)

Слухаючи і сприймаючи Слово Боже, людина починає робити перші кроки віри: звертається до Господа, шукає Його волі, відчуває потребу в покаєнні. Дух Святий сходить на таку людину і дає їй міцну віру і сили здійснити те, до чого закликає Слово Боже, тобто покаятись і віддатись в руки Господа. Бог прощає гріхи і душа це усвідомлює, отримує впевненість в цьому і щиро радіє. Так Дух Святий відроджує наш дух до нового життя. Змінюються цінності. На перше місце ставиться Бог з Його волею відносно нашого життя. З'являється бажання відсторонитись від гріха, творити добро, постійно пізнавати волю Бога через читання Слова Божого, молитви, спілкування з віруючими людьми, свідчити іншим людям про безмежну любов Божу, Його добрість, милість та милосердя. Життя такої людини докорінно змінюється. Нове життя наповнює її душу. Біблія називає це життя — "життям вічним." "Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його." (Євангелія від Івана 17,3)

Це є життя Самого Ісуса Христа з Його думками, планами, бажаннями і діями. Тобто, Дух Ісуса Христа наповнює цим жит-

тям народжену згори душу. "А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це — у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя. Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя." (1-е Послання ап. Івана 5,11-13)

Народжена душа від Бога:

1. Приймає Ісуса Христа як свого Господа, тобто визнає Його владу над собою, підкоряється Йому. "...не може сказати ніхто: "Ісус — то Господь", як тільки Духом Святим." (1-е Послання ап. Павла до коринтян 12,3)

2. Становиться новою людиною, в якій думки, бажання, мова, дії змінюються і це видно всім. "І дам вам нове серце, і нового Духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті. І Духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерегти та виконувати..." (Книга пророка Єзекіїля 36,26-28)

3. Ненавидить гріх і втікає від нього: "Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в Нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він." (1-е Послання ап. Івана 3,9)

4. Бажає читати Слово Боже: "І немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння." (1-е Послання ап. Петра 2,2) Духовне молоко — це Слово Боже, яке є духовною поживою для віруючої людини.

5. Любить інших віруючих людей, які також народились згори. "... кожен, хто любить, родився від Бога..." (1-е Послання ап. Івана 4,7); "По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою" (Євангелія від Івана 13,35)

Наскільки є важливим народження згори? Це надзвичайно важливо для кожної людини, яка хоче отримати від Бога прощення, спасіння від гріхів і перебувати в вічності з Господом. Кожна людина свідомо або підсвідомо має надію, хоч після смерті, потрапити в Царство Боже. Але Господь Ісус Христос попередив нас, що без народження згори ніхто не може ввійти в Царство Боже. Тож звернемось до Господа з палким бажанням і міцною вірою в молитві, щоб Він віродив наш мертвий дух і наповнив його Своїм Святим Духом. Тоді вже при цьому житті ми відчуємо Царство Боже в своєму серці і в вічності будемо перебувати з Господом в Його Царстві.

Хрещення

Невід'ємним ланцюжком в процесі спасіння людини є хрещення. Про необхідність звершення хрещення говорив Ісус Христос: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, — буде спасений, а хто не увірує — засуджений буде." (Євангелія від Марка 16, 15-16)

В день П'ятидесятниці в Єрусалимі апостол Петро говорив до декількох тисяч людей про те, що вони розп'яли Господа Ісуса Христа, Сина Божого. На їхнє запитання: "Що нам тепер робити?" — Петро відповів: "Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, — і дара Духа Святого ви приймете!" (Дії святих апостолів 2,38) Слова Петра прийняли багато людей і охрестилися біля трьох тисяч душ. Так народилась Церква Ісуса Христа. Тож віра, покаяння, хрещення — це перші необхідні кроки спасіння душі і прийняття християнства.

Апостол Павло писав, що це "початки науки Христа." (Послання ап. Павла до євреїв 6,2) Всі ці кроки людина повинна зроби свідомо, добровільно, під впливом Духу Святого. Тобто, це питання вирішує кожна людина окремо, самостійно перед Богом.

Хрещення вперше запровадив Божий пророк Іван Хреститель. Він свідчить, що це повеління він отримав від Бога: "... Той, Хто хрестити водою послав мене..." (Євангелія від Івана 1,33)

Євангеліст Лука пише, що Іван Хреститель проповідував хрещення покаяння для прощення гріхів, що це була підготовка людей до прийняття Господа і Спасителя Ісуса Христа. (Євангелія від Луки 3,3-6)

Народ Ізраїлю, який отримав Закон Божий, який вивчав цей Закон, народ, серед якого Бог проявив великі чудеса і знамення відвернувся від Бога. Тому Бог послав свого пророка Івана Хрестителя, який прямо вказував народові на його гріховний стан і закликав покаятись перед Богом. Багато людей прийняли цей заклик і виходили на річку Йордан, де проводив служіння Іван, каялись і звершували обряд хрещення в знак свого покаяння. Слово "хрещення", на грецькій мові "baptiso", означає — занурення. Хрещення здійснювалось в вигляді занурення в воду річки Йордану. Іван навчав тих, хто приймав хрещення, що за ним іде сильніший від нього, тобто Іван попереджував що скоро пови-

нен з'явиться від Бога Месія, Спаситель: "Я хрещу вас водою на покаяння, але Той, Хто іде по мені, потужніший від мене: я недостойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом й огнем!" (Євангелія від Матвія 3,11)

І ось настає день, коли Ісус Христос прийшов на Йордан до Івана, щоб прийняти хрещення від нього. Спочатку Іван заперечує і говорить Ісусу: "...Я повинен хреститись від Тебе..." (Євангелія від Матвія 3,14) Але Ісус приймає хрещення від Івана. Коли Він вийшов з води, небо розкрилось і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сходив на Ісуса. І ось голос почувся з неба: "Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!" (Євангелія від Матвія 3, 17)

Хрещення Ісуса Христа — це був момент представлення Його як Спасителя, як Сина Божого. Дух Святий зійшов на Нього видимим образом і голос Божий з неба свідчив про Його велич. З цього моменту Ісус почав активно проводити служіння спасіння душ.

Після воскресіння Христос повелів апостолам і учням нести Його вчення про спасіння до всіх людей, і хто повірить, покається того хрестити: "Тож ідіть, і навчить всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!" (Євангелія від Матвія 28,19-20) Апостоли це хрещення називали хрещенням в Ім'я Ісуса Христа.

Якщо Іванове хрещення — це знак визнання людини себе грішною і покаяння перед Богом, то хрещення, яке заповів Христос — це знак покаяння і прийняття своїм Спасителем і Господом Ісуса Христа. Хрещення, яке звершують християни, це зовнішній знак того, що людина не тільки визнала себе грішною, покаялась, але і прийняла дар спасіння від Господа Ісуса Христа, підкорилась вченню Ісуса Христа.

Апостол Павло пояснює зміст обряду хрещення як смерть старої гріховної природи людини (занурення в воду) і воскресіння для нового життя (вихід з води), життя в мирі з Богом згідно Його вчення. "Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя. Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємось і подо-

бою воскресіння, знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха! А коли ми померли з Христом, то віруємо, що і жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, — смерть над Ним не панує вже більше! Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе. Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім." (Послання ап.Павла до римлян 6,3-10)

Апостол Петро пояснює, що хрещення це не обмивання тіла, а заключення договору з Богом. Людина, яка покаялась і вірою прийняла Ісуса Христа своїм Спасителем і Господом, при хрещенні обіцяє Богу добре сумління, бути слухняною Йому. "Того образ, хрещення — не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, — спасає тепер і нас воскресінням Ісуса Христа." (1-е Послання ап. Петра 3,21)

Тож, згідно християнського віровчення, після покаяння, прийняття вірою Ісуса Христа Спасителем і Господом необхідно охреститись в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа і стати членом Христової Церкви.

Церква Ісуса Христа

Боже спасіння не закінчується зверненням людини до Бога, покаянням, народженням згори від Духу Святого. З цього моменту духовно народжена душа встановила зв'язок з живим Богом. Духовне життя тільки починається. Небезпека повернення до гріха чекає на кожному кроці, бо людина продовжує жити серед інших грішних людей, світогляд яких не змінився. Навіть члени сім'ї часто не розуміють зміни, які сталися в житті новонародженого християнина.

Кожна дитина, народившись у цей світ, потребує умов для свого розвитку, батьківської любові, опіки, захисту забезпечення всім необхідним. Всі ці питання вирішуються в сім'ї, де дитина отримує все це. Сімейний затишок сприяє гарному розвитку дитини. Якщо новонароджена дитина не матиме всього цього, вона загине.

Духовно люди народжуються в різному віці. До Бога навертаються як молоді люди, так і люди вже в поважному віці. Але всіх їх Слово Боже порівнює з новонародженими немовлятами, які потребують духовної їжі, опіки, спілкування з Господом та з іншими духовно народженими людьми: "... немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння." (1-ше Послання ап. Петра 2,2) Духовна їжа, або духовне молоко для християнина є Слово Боже. "Усе Писання Богом натхненне, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності." (2-е Послання ап. Павла до Тимофія 3,16) Тобто, Слово Боже нас навчає, відкриває в нас гріхи і докоряє за них, побуджує до звільнення від них, наставляє наше життя, виховує. Не читаючи і не слухаючи Слова Божого християнин духовно слабне, хворіє і замирає.

Якщо новонароджена дитина отримує все необхідне в сім'ї, то народжена людина від Господа отримує відповідні умови для свого розвитку і росту в Церкві Божій, тобто в сім'ї, яку створив Ісус Христос. Часто люди розуміють і називають церквою культові будівлі, храми, молитовні будинки та ін. Але Христос створив Божу Церкву з живих людей, які вірою навернулись до нього, покаялись і народились духовно. Очолює цей живий Божий організм Ісус Христос: "... Христос — голова церкви..." (Послання ап. Павла до Ефесян 5,23) Ще перебуваючи в тілі на землі, Ісус навчав своїх учнів і говорив: "... побудую Я Церкву Свою, — і сили адові не переможуть її." (Євангелія від Матвія 16,18) Господь передбачив міцну єдність віруючих людей з Собою в Церкві, тому Біблія називає Церкву Його тілом: "... тіло Його, що воно — Церква." (Послання ап. Павла до Колосян 1,24)

Господь з постійною любов'ю піклується в Церкві про кожну душу, захищає її, доглядає, провадить через земне життя, очищує і приготує до Царства Божого. "Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями, чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята і непорочна!" (Послання ап. Павла до Ефесян 5,25-27)

Господь передбачив місце кожної спасенної Ним душі в Церкві. Кожна окрема людина в Церкві є частинка великого тіла Христового і вона має певні функції. Коли Дух Святий приводить нову душу в Церкву, Він також наділяє її певними духовни-

ми дарами для служіння. "І кожному дається виявлення Духа на користь. Одному-бо Духом дається слово мудрості, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Духом, а іншому Дари вздоровлення тим же Духом, а іншому роблення чуд, а іншому пророкування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому вияснення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному осібно, як Він хоче." (1-е Послання ап. Павла до Коринтян 12,7-11)

Своїми дарами Господь наділяє в Церкві своїх дітей не для того, щоб вони ними звеличувались, а для служіння іншим християнам. Взаємовідносини в Царстві Божому будуються на інших принципах, ніж в суспільстві. Учнів Ісуса хвилювало питання — хто з них буде старшим в Царстві Небесному. А Ісус їх покликав і промовив: "Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, — хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само і Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!" (Євангелія від Матвія 20, 25-28)

Відповідно до розподілу дарів, Господь розподіляє в Церкві і служіння: "А інших поставив Бог у Церкві, по-перше — апостолами, по-друге, — пророками, по-третє, — учителями, потім дав сили, також дари вздоровлення, допомоги, управління..." (1-е Послання ап. Павла до Коринтян 12, 28)

Кожен вид служіння важливий, тому що завдяки цьому кожна душа, яку Господь приводить до Церкви, отримує все необхідне для свого духовного зростання. Христос запровадив принцип взаємного служіння. Тобто, кожен християнин задовольняє свої духовні потреби в Церкві, разом з тим, він також служить іншому тим даром, який дав йому Господь. Кожний член Церкви важливий і необхідний для всіх інших, як і кожен член тіла людського потрібен для нормального функціонування всього організму.

Яскравим прикладом Христової Церкви є перша Церква, створена в день П'ятидесятниці: "І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах." (Дії св. Апостолів 2,42)

На той час надрукованого Нового Заповіту ще не було. Апостоли усно передавали вчення Ісуса Христа. Це вчення було осно-

вою функціонування Церкви. Зараз ми маємо це вчення викладене апостолами в Новому Заповіті, тобто в другій частині Біблії.

Друге, що було особливим в Церві — це братерські відносини, тобто тут працював головний принцип Ісуса Христа, що Церква є єдиний організм, де кожен як отримує братерські відносини, так і дає їх іншим.

Третє, що постійно відбувалось в Церкві — це виконання заповіді Господа Ісуса Христа — ламання хліба. В останній вечір, перед арештом, Ісус Христос заповідав учням постійно здійснювати заповідь ламання хліба, в якій хліб нагадує тіло Його, а вино нагадує кров Христа, яка проливалась на Голгофі. (Євангелія від Матвія 26, 26-28) Христос наказав учням робити це постійно, доки Він не прийде другий раз. Мета заповіді — це спомин про Ісусову смерть, про Його страждання за наші гріхи. "Це робіть на спомин про Мене!" (1-е Послання ап. Павла до коринтян 11,24) Тобто християни повинні робити це для того, щоб пам'ятати якою ціною вони викуплені від влади гріха і приведені до Бога. Виконуючи цю заповідь, християни також повинні випробовувати (аналізувати) своє життя — чи воно відповідає заповідям Ісуса Христа, чи знову не вкрався гріх. Якщо так, то Слово Боже вимагає сповіді цього гріха перед Богом і залишення його.

Четверта особливість, яку мала Церква — це постійне перебування в молитві. Це говорить про повну залежність Церкви від Ісуса Христа. Молитва — це розмова з Богом. В молитві християнин прославляє Господа, дякує Йому за все, просить благословіння і керівництва в повсякденному житті. В такій Церкві перебуває Сам Ісус Христос, Дух Святий керує життям такої Церкви. "Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані — там Я серед них" — сказав Ісус Христос. (Євангелія від Матвія 18,20)

Читаючи ці рядки, ви, напевне, задумались, де і як знайти таку Церкву. Сьогодні існує багато деномінацій. І кожна з них запевняє, що тільки в них вірне віросповідання. Відповідь одна, спочатку прийдіть до Ісуса Христа, прийміть Його спасіння, покайтесь і примиріться з Богом. І тоді в молитві просіть Господа, щоб Він привів вас в Свою церкву, де виконуються Його принципи, Його заповіді, де життя будується на вченні Ісуса Христа, де дійсно існує "спільнота братерська". Нехай Господь допоможе кожній душі не помилитися в цьому важливому питанні.

Зміст

Вступ	1
Отче, прости їм, бо не знають, що чинять вони!	3
Покайтесь і віруйте в Євангеліє!	6
Що значить покаятись?	9
Віра	11
Нове життя	14
Хрещення	17
Церква Ісуса Христа	19

ЩО ЗНАЧИТЬ БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ?

Видавець: Церков евангельських християн-баптистів м.
Лебедин, Сумська обл.

Всі права захищені.

Издательство "Христианское просвещение".
65111, Украина, Одесса, просп. Добровольского, 152-а.
Аспект. 65026, Одесса, ул. Пушкинская, 19.
Издательство "Христианское просвещение".
Подписано в печать 12.08.09.